

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ФАРМАЦЕВТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
КАФЕДРА УКРАЇНОЗНАВСТВА ТА ЛАТИНСЬКОЇ МОВИ

**ГУМАНІТАРНА СКЛАДОВА
У СВІТЛІ
СУЧАСНИХ ОСВІТНІХ ПАРАДИГМ**

Матеріали
Всеукраїнської дистанційної науково-практичної конференції
з міжнародною участю

14–15 квітня 2016 року

Харків
Видавництво НФаУ
2016

УБК 811.111:811.161.2:811.124:378

Гуманітарна складова у світлі сучасних освітніх парадигм: [матеріали Всеукраїнської дистанційної науково-практичної конференції з міжнародною участю] (14–15 квітня 2016 року, Харків). – Х. : Вид-во НФаУ, 2016. – 390 с.

Відповідальна за випуск Є. І. Світлична

Стиль та орфографія авторів збережені.

За зміст матеріалів несуть відповідальність автори.

ДО ПИТАННЯ ПРО ІНШОМОВНУ КОМУНІКАТИВНУ КОМПЕТЕНЦІЮ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ

Міжнародна співпраця в галузі медицини вимагає постійної взаємодії медичних працівників зі своїми зарубіжними колегами засобами іноземної мови. Якісний обмін досвідом під час вирішення глобальних проблем охорони здоров'я залежить від рівня мовної підготовки медичних фахівців, їхньої іншомовної професійної комунікативної компетенції.

Термін «мовна компетенція» був запроваджений американським лінгвістом Н. Хомским і позначав «певну систему інтелектуальних здібностей, систему знань і переконань, яка розвивається в ранньому дитинстві». Первинне значення терміну – здібність, необхідна для виконання мовної діяльності рідною мовою.

У структурі іншомовної професійної комунікативної компетенції виділяють такі компоненти:

- мотиваційний – прагнення і потреба вивчати медичну англійську мову, підвищувати свій культурний рівень;
- лінгвістичний – володіння фонетичними, лексичними і граматичними особливостями англійської мови медичної галузі в писемній та усній формах;
- дискурсивний – спроможність зв'язано і логічно виражати свою точку зору, готовність вести діалог або дискусію, уміння реагувати на репліки співрозмовника;
- соціокультурний – знання особливостей рідної і іншомовної культур, розуміння диференціації в професійній діяльності лікарів різних країн;
- соціальний – уміння міжнаціонального спілкування;
- особистісний – передбачає особистісно-професійні якості, емоції, поведінку.

Іншомовну професійну комунікативну компетенцію будемо розуміти як високий рівень мовленнєвої культури і культури спілкування іноземною мовою, розвиненість творчого мислення і наявність певних професійних і

особистісних якостей, що дозволять майбутньому лікарю реалізувати себе в процесі міжнаціонального спілкування в професійній і науковій діяльності.

Іншомовна професійна комунікативна компетенція майбутніх лікарів є запорукою успішної міжнародної професійної і наукової діяльності.

Для встановлення й підтримки якісних стосунків з іншомовними колегами зарубіжні вчені вважають доцільним тренувати певні техніки й стратегії ведення бесіди («conversational techniques and strategies»), а також «soft skills» – навички використання певних фраз, притаманних тій чи іншій комунікативній ситуації.

Особистісний компонент іншомовної професійної комунікативної компетенції містить такі якості майбутнього лікаря, як-от: активність, креативність, упевненість, відповідальність, рефлексивність, а також емоції, мовленнєва поведінка, яка передбачає стиль спілкування, уміння виступати перед аудиторією, демонструвати результати своїх наукових досягнень.

Підсумовуючи, слід зауважити, що процес гуманізації освіти слід проводити шляхом формування якісно нової особистості фахівця, невід’ємними якостями якого мають бути: самоорганізованість, професійна мобільність, високий інтелект, відповідальність за наслідки своєї діяльності, прагнення до саморозвитку, творча інтуїція. Отже, усі компоненти іншомовної професійної комунікативної компетенції майбутніх лікарів потребують гармонійного розвитку. Розкриття творчого потенціалу студентів-медиків, збагачення їхньої загальної культури і культури спілкування сприяє більш ефективній, успішній й повноцінній взаємодії із зарубіжними колегами в професійній і науковій сферах.

Інна Сабатовська, Юлія Клушина

Національний фармацевтичний університет

(Харків, Україна)

ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТІСНИХ ТА ПРОФЕСІЙНИХ ЯКОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ

У сучасних умовах підготовка висококваліфікованого фахівця, який матиме високий рівень освіти й культури, передбачає як засвоєння набутого людською цивілізацією й культурою досвіду, так і формування його професійно важливих